

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A ȘASEA

Drășul Focului Cereșc

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Prolog

CAD CA PLOAIA

Institutul din Los Angeles, decembrie 2007

ÎN ZIUA ÎN CARE PĂRINȚII EMMEI CARSTAIRS AU FOST UCIȘI, VREMEA era minunată.

Pe de altă parte, vremea era de obicei minunată în Los Angeles. Mama și tatăl Emmei o aduseseră cu mașina la Institut într-o dimineață senină de iarnă, pe munții din spatele autostrăzii Pacific Coast, cu vedere spre oceanul albastru. Cerul fără pată se întindea de la faleza Pacific Palisades până la plajele de la Point Dume.

O depeșă sosise în noaptea dinainte, despre o activitate demonică lângă grotle de pe plajă din parcul Leo Carrillo. Soții Carstairs fuseseră însărcinați să cerceteze locul. Mai târziu, Emma avea să-și aducă aminte că mama ei își dăduse pe după ureche o șuviță de păr desprinsă de vânt și se oferise să deseneze o rună a Neînfricării pe tatăl Emmei, iar John Carstairs râsese și spusese că nu era prea convins de noile rune la modă. Lui îi era destul ce era scris în Cartea Gri, mulțumesc frumos.

La momentul acela, totuși, Emma nu avea răbdare cu părinții ei, îmbrățișându-i grăbit înainte să se întoarcă și să urce în fugă treptele Institutului, cu rucsacul săltându-i pe spate, în timp ce ei îi făceau cu mâna din curte.

Emma era încântată că ajunsese să se antreneze în Institut. Nu numai că prietenul ei cel mai bun, Julian, locuia acolo, dar întotdeauna se simțea ca și cum se arunca în ocean atunci când intra în clădire. Era o construcție masivă de lemn și de piatră, la capătul unei lungi alei așternută cu pietriș, care șerpuia printre munți. Fiecare încăpere de la fiecare etaj avea vedere spre ocean, spre munți și spre cer, întinderi vălurite de albastru, verde și auriu. Visul Emmei era să urce pe acoperiș cu Jules — deși până acum fuseseră împiedicați de părinți — ca să vadă dacă privilegiștea se întindea până în deșert, la sud.

Ușile de la intrare o cunoșteau și s-au deschis cu ușurință la atingerea ei familiară. Holul și parterul Institutului erau pline de vânători de umbre adulți, care umblau de colo-colo. Vreo întrunire, presupuse Emma. Îl zări pe tatăl lui Julian, Andrew Blackthorn, conducătorul Institutului, în mulțime. Nedorind să întârzie cu salutările, se repezi spre vestiarul de la etajul întâi, unde își schimbă jeansii și tricoul cu hainele de antrenament — cămașă lălâie, pantaloni de bum-bac largi și cel mai important articol dintre toate: sabia în bandulieră peste umăr.

Cortana. Numele însemna pur și simplu „sabie scurtă”, dar pentru Emma nu era scurtă. Era de lungimea antebrațului ei, din metal strălucitor, pe lamă fiind gravate cuvintele care îi dădeau întotdeauna un fior pe șira spinării: *Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal*. Tatăl ei îi explicase ce însemna asta când pusese prima oară sabia în mâinile ei, pe atunci o copilă de zece ani.

— Poți să o folosești pentru antrenament până o să faci optsprezece ani, când o să devină a ta, zisese John Carstairs, zâmbindu-i, în timp ce ea trecea cu degetele peste cuvintele gravate. Înțelegi ce înseamnă?

Ea clătinase din cap. „Oțel” înțelesese, dar nu și „iuțită”. „Iuțeală” însemna „enervare”, ceva despre care tatăl ei o prevenise totdeauna că ar trebui să țină în frâu. Ce legătură să fi avut cu o sabie?

— Ştii familia Wayland? începuse el. Au fost nişte faimoşi meşteri de arme, înainte ca Surorile de Fier să înceapă să făurească toate săbiile şi pumnalele vânătorilor de umbre. Wayland Fierarul a fost cel care le-a făcut pe Excalibur şi pe Joyeuse, săbiile lui Arthur şi Carol cel Mare, ca şi pe Durendal, sabia eroului Roland. Tot meşterii Wayland au făcut şi sabia asta, din acelaşi oţel. Tot oţelul trebuie călit — supus la o văpaie mare, aproape cât să topească sau să distrugă metalul — ca să-l facă mai rezistent. Apoi o sărutase pe creştetul capului şi adăugase: Familia Carstairs a păstrat sabia asta din generaţie în generaţie. Inscricţia ne aduce aminte că vânătorii de umbre sunt armele Îngerului. Căleşte-ne în văpaia focului şi devenim mai puternici. Dacă îndurăm, supravieţuim.

Emma abia aştepta să treacă cei şase ani până avea să facă optsprezece, când ar fi putut călători prin lume să se lupte cu demonii, când putea fi călită în văpaia focului. Acum îşi fixă sabia în banduliera şi ieşi din vestiar, închipuindu-şi cum avea să fie. În imaginaţia ei, stătea pe vârful stâncilor falezei de la Point Dume, apărându-se cu Cortana de un detaşament de demoni raum. Julian era cu ea, bineînţeles, mânduindu-şi arma lui preferată, arbaleta.

În mintea Emmei, Jules era întotdeauna prezent. Emma îl cunoştea dintotdeauna. Familia Blackthorn şi familia Carstairs fuseseră mereu apropiate, iar Jules era cu numai câteva luni mai mare decât Emma; ea practic nu trăise niciodată într-o lume în care să nu fi fost şi el. Învăţase să înoate în ocean cu el, pe când erau amândoi în scutece. Împreună, învăţaseră să meargă şi apoi să alerge. Ea fusese purtată pe braţe de părinţii lui şi pedepsită de fratele şi de sora lui mai mari când făcea câte-o boacăna.

Şi pe atunci făceau adesea boacăne. Să-l vopsească pe motanul alb şi pufos al familiei Blackthorn — Oscar — în albastru intens fusese ideea Emmei, pe când amândoi aveau şapte ani. Julian luase vina asupra lui; oricum, mai mereu o lua. La urma urmelor, îi explicase el, ea era singură la părinţi, iar el era unul din şapte; părinţii lui aveau să uite că sunt supăraţi pe el mult mai repede decât ar fi uitat ai ei.

Îşi amintea când mama lui murise, imediat după ce se născuse Tavvy, şi cum Emma stătuse lângă Jules, ţinându-l de mână, în vreme ce corpul

ei era ars în canioane, iar fumul se ridica la cer. Își amintea că el plânse și că ea se gândise că băieții plâng foarte diferit de fete, cu îngrozitoare suspine înecate, care sunau de parcă i-ar fi fost scoase cu cleștele. Poate că era mai rău de ei, căci se zicea că băieții nu trebuiau să plângă. . .

— Ooh!

Emma se dădu înapoi clătînându-se; fusese atât de pierdută în gânduri, încât se ciocnise de tatăl lui Julian, un bărbat înalt, cu același păr șaten zbârlit ca majoritatea copiilor săi.

— Scuze, domnule Blackthorn!

El zâmbi.

— N-am mai văzut până acum pe cineva atât de plin de zel să ajungă la lecții, strigă el în vreme ce ea o rupse la fugă pe hol.

Sala de antrenamente era una dintre încăperile preferate ale Emmei din clădire. Ocupa aproape un etaj întreg și atât peretele de la răsărit, cât și cel de la apus erau din sticlă transparentă. Puteai vedea marea albastră aproape oriunde te uitai. Arcul liniei de coastă era vizibil de la nord la sud, nemărginirea apei Pacificului întinzându-se spre Hawaii.

În mijlocul podelei de lemn bine lustruite stătea instructorul familiei Blackthorn, o femeie impunătoare pe nume Katerina, în momentul acela ocupată să-i învețe pe gemeni cum se aruncă un cuțit. Livvy urma docilă instrucțiunile, cum făcea întotdeauna, dar Ty era încruntat și îndărătnic.

Julian, în hainele largi și comode de antrenament, era întins pe spate, lângă fereastra de la apus, vorbind cu Mark, care stătea cu nasul vârat într-o carte și făcea eforturi să nu-i dea atenție fratelui său vitreg mai tânăr.

— Nu crezi că „Mark” e un nume cumva neobișnuit pentru un vânător de umbre? îi spunea Julian când Emma se apropie. Vreau să spun, dacă stai să te gândești mai bine. E derutant. „Marchează-mă cu o rună, Mark.”

Mark își înalță capul blond din cartea pe care o citea și se uită urât la fratele lui mai mic. Julian învârtea leneș o stelă în mână. O ținea ca pe o pensulă, ceva pentru care Emma întotdeauna îl certa. Trebuia să ții o stelă ca pe o stelă, ca pe o prelungire a mâinii tale, nu ca pe o ustensilă de artist.

Mark oftă teatral. La șaisprezece ani, era doar cu atât mai mare decât ei cât să găsească tot ce făceau Emma și Julian fie enervant, fie ridicol.

— Dacă te deranjează, poți să-mi spui pe numele întreg, zise el.

— Mark Antony Blackthorn? strâmbă Julian din nas. Durează prea mult până-l zici. Dacă o să fim atacați de un demon? Până apuc să zic eu jumătate din numele tău, mori.

— Și atunci vrei să spui că *tu* îmi salvezi *mie* viața? întrebă Mark. Ai cam luat-o înainte, nu crezi, chiștocule?

— Dar s-ar putea întâmpla.

Julian, nemulțumit că fusese numit chiștoc, se ridică în capul oaselor. Părul îi stătea zbârlit în smocuri rebele pe tot capul. Sora lui mai mare, Helen, întotdeauna îl încolțea cu periile, dar nu reușea nimic. Avea părul familiei Blackthorn, ca tatăl lui și ca majoritatea fraților și surorilor lui — cârlionțat rebel, de culoarea ciocolatei amărui. Asemănarea între membrii familiei întotdeauna o fascinase pe Emma, care semăna foarte puțin cu părinții ei, dacă nu puneai la socoteală că tatăl ei era blond.

Helen era în Idris, de vreo câteva luni, cu iubita ei, Aline; schimbaseră inelele familiei și aveau gânduri „foarte serioase” una cu cealaltă, după spusele părinților Emmei, ceea ce însemna cel mai adesea că se uitau languros una la alta. Emma era hotărâtă ca, dacă avea să se îndrăgostească vreodată, să nu fie așa languroasă. Înțelesese că fusese o oarecare gălăgie pentru faptul că și Helen, și Aline erau fete, dar ea nu înțelesese de ce, iar membrii familiei Blackthorn păreau s-o placă pe Aline foarte mult. Fata era o prezență liniștitoare și o împiedica pe Helen să se agite.

Absența curentă a lui Helen însemna că nimeni nu-l mai tunsese pe Jules, iar lumina soarelui din sală îi colora vârfulurile cârlionților în auriu. Ferestrele panoramice de-a lungul peretelui de la răsărit arătau șirul munților ce separau marea de San Fernando Valley — munți pleșuvi, arizi, ciuruți de canioane, de cactuși și de măcăcini. Uneori, vânătorii de umbre mergeau acolo să se antreneze, iar Emma adora acele momente, adora să găsească poteci ascunse, și cascade secrete, și șopârle adormite care se odihneau pe pietre, lângă ei. Julian era specialist la

convins șopârlele să i se cațere în palmă și să doarmă acolo, în timp ce el le mângâia pe capete cu degetul mare.

— Păzea!

Emma se feri când un cuțit cu vârf de lemn zbură pe lângă capul ei, se izbi de fereastră și ricoșă, lovindu-l pe Mark în picior. El își lăsă cartea jos și se ridică în picioare, încruntat. Mark era, teoretic, supraveghetorul secund, ajutând-o pe Katerina, cu toate că el prefera să citească decât să predea.

— Tiberius, zise Mark. *Nu* arunca cuțitele în mine.

— Din greșeală, spuse Livvy, băgându-se între geamănul ei și Mark.

Tiberius era tot atât de brunet pe cât era Mark de blond, singurul din familia Blackthorn — în afară de Mark și de Helen, care nu prea contau, din cauza sângelui lor de repudiați — care nu avea trăsăturile familiei, părul șaten-închis și ochii albaștri-verzi. Ty avea părul negru creț și ochii de culoarea fierului.

— Nu, n-a fost din greșeală, zise Ty. Am țintit spre tine.

Mark trase exagerat de adânc aer în piept și își trecu o mână prin păr, făcându-l să se ridice ca niște țepi. Mark avea ochii familiei Blackthorn, culoarea coclelii, dar părul, ca și al lui Helen, era blond pal, cum fusese și al mamei lor. Se vorbea că mama lui Mark ar fi fost o prințesă de la Curtea Reginei Elfilor; ar fi avut o legătură amoroasă cu Andrew Blackthorn din care rezultaseră doi copii, pe care ea îi abandonase pe treptele Institutului din Los Angeles cu o noapte înainte de a dispărea pentru totdeauna.

Tatăl lui Julian îi luase în grija sa pe cei doi copii jumătate-elfi și-i crescuse ca vânători de umbre. Sângele de vânător de umbre era dominant și, deși Consiliului nu-i plăcuse ideea, avea să accepte copiii semirepudiați în Conclav, câtă vreme pielea lor putea tolera runele. Atât Helen cât și Mark primiseră primele rune la vârsta de zece ani, iar pielea lor le suportase foarte bine, cu toate că Emma își dăduse seama că pe Mark îl duruse marcajul mai mult decât îi dureau de obicei pe vânătorii de umbre. Îl observase tresărind, deși încercase s-o ascundă, când stela îi atinsese pielea. Mai târziu, observase și mai multe amănunte în privința lui Mark — că forma feței lui, neobișnuită, cu trăsături de elf, era atrăgătoare și că, pe sub tricou, i se ghiceau umerii

largi. Nu-și dădea seama de ce observase lucrurile acestea și nu era prea încântată. Din pricina asta îi venea să-i răspundă obraznic lui Mark sau să se ascundă de el, câteodată amândouă odată.

— Te holbezi, zise Julian, uitându-se la Emma peste genunchii costumului de antrenament mânjit de vopsea.

Ea reveni brusc cu picioarele pe pământ.

— La ce?

— La Mark — din nou.

Părea agasat.

— Ține-ți gura! șuieră Emma și-i smulse stela din mână.

El i-o smulse înapoi și rezultă o mică încăierare. Emma chicoti, sărind și îndepărtându-se de Julian. Se antrena cu el de atâta vreme, încât îi știa fiecare mișcare înainte s-o facă. Singura problemă era că avea tendința să se poarte cu prea mare grijă față de el. Gândul că ar fi putut cineva să-l rănească pe Julian o făcea furioasă, iar uneori asta o includea și pe ea însăși.

— Asta-i din cauza albinelor din camera ta? întrebă Mark, îndreptându-se spre Tiberius. Știi de ce a trebuit să scăpăm de ele!

— Bănuiesc c-ai făcut-o să mă înciudezi pe mine, zise Ty.

Ty era micuț pentru vârsta lui — zece ani —, dar avea vocabularul și dicția unui bătrân de optzeci de ani. Ty nu spunea minciuni, de obicei, în primul rând pentru că nu înțelegea de ce-ar avea nevoie să mintă. Nu putea înțelege de ce unele dintre lucrurile pe care le făcea el îi enervau sau îi supărau pe ceilalți și le socotea mânia fie de neînțeles, fie înfricoșătoare, în funcție de dispoziția lui.

— Nu-i vorba de a te *inciuda* pe tine, Ty. Pur și simplu nu se poate să ții albine în camera ta...

— Le studiam! explică Ty și fața lui palidă se înroși. Era ceva important, ele erau prietenele mele și știam foarte bine ce făceam.

— Ca atunci când ai știut ce făceai și cu șarpele cu clopoței? zise Mark. Uneori, îți luăm lucrurile din mână pentru că nu vrem să pățești ceva; știi că ți-e greu să pricepi, Ty, dar noi ținem la tine.

Ty îl privi fără expresie. Știa ce însemna „ținem la tine” și știa că era ceva de bine, dar nu înțelegea de ce era o explicație pentru orice.

Mark se aplecă, punând mâinile pe genunchi, ca să-l privească pe Ty drept în ochii lui cenușii.

— OK, uite cum facem...

— Ha!

Emma reușise să-l răstoarne pe Julian pe spate și să-i smulgă stela cu forța. El râse, încercând să iasă de sub ea, dar ea îi ținut brațul de podea.

— Mă dau bătut, zise el. Mă dau...

Râdea în nasul ei și deodată ea fu uluită să-și dea seama că era de fapt cam ciudat să stea întinsă peste Julian și, de asemenea, că, la fel ca Mark, și forma feței lui era frumoasă. Rotundă și băiețească și foarte familiară, dar ea deja putea vedea prin chipul de acum pe cel pe care *avea să-l aibă* când va fi mai mare.

Sunetul soneriei de la intrarea Institutului răsună prin toată sala. Era un sunet grav, plăcut, un dangăt ca de clopote bisericești. De afară, Institutul arăta în ochii mundanilor ca ruinele unei foste misiuni spaniole. Chiar dacă erau pancarte cu PROPRIETATE PRIVATĂ ȘI NU INTRAȚI afișate peste tot, uneori oamenii — de regulă mundani cu o ușoară doză de Vedere — izbuteau oricum să se rătăcească până la ușa de la intrare.

Emma se rostogoli la o parte de pe Julian și își netezi hainele. Nu mai râdea. Julian se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se în mâini, și o privi curios.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— M-am lovit la cot, minți ea și își întoarse ochii spre ceilalți.

Livvy o lăsa pe Katerina să-i arate cum să țină cuțitul, iar Ty clătina din cap la Mark. Ty. Ea fusese cea care-i dăduse porecla asta lui Tiberius când se născuse, pentru că la un an și jumătate cât avea ea nu fusese în stare să spună „Tiberius”, ci îl numise în schimb „Ty-Ty”. Uneori, se întreba dacă el își amintea. Era ciudat, lucrurile care contau pentru Ty și lucrurile care nu contau. Nu puteai ști dinainte.

— Emma?

Julian se aplecă în față și în clipa următoare totul păru să explodeze în jurul lor. O enormă descărcare de lumină și lumea de dincolo de ferestre deveni alb-aurie și roșie, de parcă Institutul luase foc. În același

timp, podeaua de sub ei se clătină ca puntea unui vas. Emma alunecă înainte, în clipa în care un țipăt înfiorător veni de la parter — un țipăt oribil, de nerecunoscut.

Livvy icni și se repezi la Ty, luându-l în brațe, de parcă ar fi putut să-l încercuiască și să-l protejeze cu corpul ei. Livvy era una dintre puținele persoane a căror atingere nu-l deranja pe Ty; el stătea cu ochii holbați, cu o mână prinsă de mâneca bluzei surorii lui. Mark sărise deja în picioare; Katerina pălise, sub împletiturile ei de păr negru.

— Voi stați aici, zise ea spre Emma și Julian, scoțându-și sabia din teaca de la brâu. Aveți grijă de gemeni. Mark, vino cu mine.

— Nu! zise Julian, ridicându-se repede în picioare. Mark. . .

— O să fiu bine, Jules, zise Mark cu un zâmbet liniștitor; deja avea câte un pumnal în fiecare mână.

Era un mânuitor de cuțite abil și foarte iute, și țintea fără greș.

— Rămâi cu Emma, zise el, făcând semn din cap spre amândoi, apoi dispăru după Katerina, iar ușa sălii de antrenament se închise în urma lor.

Jules se dădu un pas mai spre Emma, strecurându-și mâna într-a ei și ajutând-o să se ridice de jos; ea ar fi vrut să-i spună că era bine mersi și că putea să se ridice singură, dar o lăasă baltă. Înțelegea imboldul de-a simți că făceai și tu ceva, orice, ca să ajuți. Un alt țipăt izbucni deodată de la parter; urmă apoi zgomot de sticlă spartă. Emma traversă sala, ducându-se la gemeni; stăteau perfect încremeniți, ca niște statui. Livvy era pământie; Ty își încleștase mâna în cămașa ei.

— O să fie bine, zise Jules, punând o mână între omoplații firavi ai fratelui său. Indiferent ce e asta. . .

— Habar n-ai ce e, zise Ty cu vocea întretăiată. Nu poți să spui că o să fie bine. Fiindcă nu știi.

Atunci se auzi un alt zgomot. Mai rău decât un țipăt. Un urlat înfiorător, de fiară feroce. *Vârcolaci?* se întrebă Emma uluită, dar mai auzise urlat de vârcolac și înainte; asta era mult mai sinistru și mai crud.

Livvy se strânse lângă umărul lui Ty. El își ridică fețișoara palidă, mutându-și privirile de la Emma la Julian.

— Dacă ne ascundem aici, zise Ty, și ce-o fi asta ne găsește, și o rănește pe sora noastră, atunci e vina ta.

Fața lui Livvy era pitită după a lui Ty; el vorbise încet, dar Emma n-avea nicio îndoială că era foarte serios. Cu toată mintea de speriat a lui Ty, cu toată bizareria și indiferența lui față de ceilalți, era inseparabil de sora lui geamănă. Dacă Livvy era bolnavă, Ty dormea la picioarele patului ei; dacă se zgâria, el intra în panică, și același lucru se întâmpla și invers.

Emma văzu emoțiile contradictorii care treceau cu repeziciune pe chipul lui Julian — ochii lui îi căutară privirea și ea înclină din cap insesizabil. Ideea de a rămâne în sala de antrenament și de a aștepta acel ceva care scosese sunetul ce ajunsese până la ei o făcea să-și simtă pielea căzându-i de pe oase.

Julian se duse în capătul celălalt al sălii și se întoarse cu o arbaletă încovoiată și două pumnale.

— Acum trebuie să-i dai drumul lui Livvy, Ty, zise el și, după o clipă, gemenii se desprinseseră din îmbrățișare.

Jules îi dădu lui Livvy un pumnal și i-l oferi pe celălalt lui Tiberius, care se uită la el ca și când ar fi fost un obiect de pe altă planetă.

— Ty, zise Jules, lăsând să-i cadă mâna pe lângă corp. De ce aveai albine în dormitor? Ce-ți place ție la ele?

Ty nu răspunse.

— Îți place cum lucrează împreună, da? zise Julian. Ei bine, acum va trebui să lucrăm și noi împreună. O să mergem până la birou și o să anunțăm Conclavul, bine? Un semnal de S.O.S. Ca să trimită întăriri, să ne apere.

Ty întinse mâna după pumnal, dând scurt din cap.

— Asta aș fi vrut să propun și eu, dacă Mark și Katerina m-ar fi ascultat.

— El te-ar fi ascultat, zise Livvy, care luase pumnalul cu mai multă încredere decât Ty și îl ținea în mână de parcă știa ce făcea. La asta se gândea și el, adăugă.

— Acum trebuie să umblăm fără zgomot, zise Jules. Voi doi veniți după mine, mergem la birou.

Privirea i se încrucișă cu a Emmei.

— Emma o să se ducă după Tavvy și Dru, apoi o să vină toți trei la noi. Bine?

Inima Emmei intră în picaj, ca un pescăruş scufundându-se din zbor în mare. Octavius — Tavy, mezinul, avea numai doi ani. Iar Dru, opt ani, prea micuţă ca să înceapă antrenamentul fizic. Bineînţeles că trebuia să-i aducă şi pe ei cineva. Iar ochii lui Jules implorau.

— Da, zise ea. Exact asta o să fac.

Cortana era prinsă în curele de spatele Emmei, un pumnal stătea gata de a fi aruncat în mâna ei. Avea senzaţia că simte metalul pulsând, ca o bătaie de inimă prin venele ei, în timp ce se furişa pe culoarul Institutului, cu spatele spre perete. Din loc în loc, culoarul era străpuns de ferestre, iar vederea mării albastre, a munţilor verzi şi a norişorilor albi şi paşnici parcă îi făceau în ciudă. Se gândi la părinţii ei, aflaţi undeva afară, pe plajă, neavând habar ce se întâmpla la Institut. Îşi dori să fi fost şi ei acolo şi, în acelaşi timp, se bucură că nu erau. Cel puţin, erau feriţi de primejdie.

Se găsea acum în aripa Institutului care-i era cea mai familiară: apartamentele familiei. Se strecură pe lângă dormitorul gol al lui Helen, cu hainele toate împachetate şi cuvertura prăfuită. Pe lângă camera lui Julian, familiară de la cele un milion de nopţi dormite împreună, şi pe lângă a lui Mark, a cărei uşă era bine închisă. Următoarea cameră era a domnului Blackthorn şi, imediat alături, era odaia copiilor. Emma trase aer în piept şi împinse uşa cu umărul.

Priveliştea care-o întâmpină în mica odaie zugrăvită în albastru o făcu să se holbeze. Tavy era în pătuţul lui, cu mânuţele strânse de grilaje, cu obraji roşii înfierbântaţi de plâns. Drusilla stătea în faţa pătuţului, cu o sabie — Îngerul ştie de unde o luase — strânsă în ambele mâini şi cu vârful îndreptat spre Emma. Dru tremura destul de tare ca vârful sabiei să danseze; codiţele îi încadrau faţa dolofană, dar privirea din ochii ei de Blackthorn era de-o hotărâre neclintită: *Să nu îndrăzneşti să te atingi de fratele meu.*

— Dru, zise Emma cât putu mai blând. Dru, eu sunt. Jules m-a trimis să vă iau.

Dru lăsă să-i cadă zăngănind sabia din mâini şi izbucni în plâns. Emma trecu pe lângă ea şi îl culese pe cel mic din pătuţ cu mâna liberă,

sprijinindu-l pe șold. Tavvy era micuț pentru vârsta lui, totuși cântărea vreo douăsprezece kile; tresări când el se agăță de părul ei.

— Memma, zise el.

— Șșt!

Îl sărută pe creștetul capului. Mirosea a pudră de talc pentru copii și a lacrimi.

— Dru, ține-te de centura mea, bine? O să mergem în birou. O să fim în siguranță acolo.

Dru se prinse de centura de arme a Emmei cu mâinile ei micuțe; deja încetase să mai plângă. Vânătorii de umbre nu plâng prea mult, nici când au numai opt ani.

Emma îi conduse afară pe culoar. Zgomotele de la parter erau mai crunte acum. Țipetele continuau, printre urlete groase și zgomote de sticlă spartă și trosnete de lemn. Emma înaintă încet, strângându-l mai tare pe Tavvy, șoptindu-i în neștire că totul era bine, că el o să fie bine. Și apoi dădu iarăși de ferestre, iar soarele năvălea prin ele cu răutate, aproape orbind-o.

Era orbită, de groază și de soare; era singura explicație pentru greșeala pe care o făcu mai departe. Coti la capătul unui culoar și, în loc să se găsească în holul la care se aștepta, se trezi stând în capul scării celei mari ce ducea jos, în foaier și la marile uși duble de la intrarea clădirii.

Foaierul era plin de vânători de umbre. Unii, pe care-i știa ca fiind nefilimi din Conclavul de la Los Angeles, îmbrăcați în negru, alții în costume roșii. Șirurile de statui din foaier erau acum răsturnate, sparte, făcute praf pe podea. Fereastra panoramică dinspre mare fusese spartă și peste tot erau numai cioburi și sânge.

Emma simți că i se strânge stomacul. În mijlocul foaiierului stătea o siluetă înaltă, îmbrăcată în stacojiu. Era blond, cu părul aproape alb, iar fața arăta ca aceea cioplită în marmură a lui Raziel, numai că lipsită cu desăvârșire de îndurare. Ochii erau negri ca smoala și într-o mână ținea o sabie gravată cu un model de stele; în cealaltă, un pocal făcut din *adam*-scânțietor.

La vederea cupei, ceva răsări în minte Emmei. Adulților nu le plăcea să discute politică în preajma tinerilor vânători de umbre, dar ea știa că

fiul lui Valentine Morgenstern își luase un alt nume și jurase răzbunare împotriva Conclavului. Știa că își făcuse un pocal ce reprezenta inversul Pocalului Îngerului, care schimba vânătorii de umbre în creaturi rele, demonice. Îl auzise pe domnul Blackthorn numindu-i pe vânătorii de umbre diabolici „întunericiți”; el spusese că mai degrabă ar muri decât să fie unul dintre ei.

Atunci, acesta era el. Jonathan Morgenstern, pe care toată lumea îl numea Sebastian — un personaj dintr-o poveste, o poveste de speriat copiii, care prinsese viață. *Fiul lui Valentine*.

Emma puse o mână pe capul lui Tavvy, apăsându-i fața în umărul ei. Nu se putea mișca. Se simțea de parcă avea legate greutatea de plumb de picioare. De jur împrejurul lui Sebastian mișunau vânători de umbre în negru și în roșu, siluete cu pelerine negre — erau și aceștia vânători de umbre? — ale căror fețe erau acoperite, și mai era și Mark, cu mâinile ținute la spate de un vânător de umbre în costum roșu. Pumnalele lui zăceau la picioarele sale, iar hainele de antrenament erau pline de sânge.

Sebastian ridică o mână și își îndoi arătătorul lung și alb.

— Aduceți-o înapoi, zise.

Se iscă un freamăt în mulțime și domnul Blackthorn făcu un pas înainte, târând-o pe Katerina după el. Ea se opuse, îl lovi cu pumnii, însă el era prea puternic. Emma privi îngrozită și nevenindu-i să creadă cum domnul Blackthorn o împinse, silind-o să cadă în genunchi.

— Acum, zise Sebastian cu o voce ca mătasea, bea din Pocalul Infernal, și îi vârî cu forța buza cupei printre dinți.

Astfel află Emma ce era înfiorătorul urlat pe care îl auzise mai de vreme. Katerina încercă să se elibereze, dar Sebastian era mult prea puternic; îi împinse cupa printre buze și Emma o văzu tresărind și înghițind. Se zbătu să se îndepărteze și, de data asta, domnul Blackthorn o lăsă; râdea, la fel și Sebastian. Katerina căzu la podea, cu tot corpul scuturat de spasme, și din gâtlee îi ieși un singur răcnet — mai rău decât un răcnet, un urlat prelung de durere, de parcă sufletul îi era smuls din trup.

Hohote de râs străbătură încăperea; Sebastian zâmbea. Avea ceva groaznic și frumos deopotrivă în înfățișarea lui, așa cum există ceva oribil și frumos la șerpii veninoși și la marii rechini albi. Era flancat de

doi tovarăși, își dădu Emma seama: o femeie cu părul încăruntit, cu un topor în mână, și un personaj înalt, înfășurat în întregime într-o pelerină neagră. Nu se zărea nicio frântură din el, în afară de bocancii negri ce se iteau pe sub poalele pelerinei. Numai înălțimea și masivitatea o făceau să creadă că era totuși un bărbat.

— Ea a fost ultimul vânător de umbre de aici? întrebă Sebastian.

— Mai e băiatul, Mark Blackthorn, zise femeia de lângă el, ridicând un deget și îndreptându-l spre Mark. Ar trebui să fie destul de în vârstă.

Sebastian se uită în jos, la Katerina, care nu se mai zvârcolea și zăcea nemișcată, cu părul negru ciufulit și căzut peste față.

— Ridică-te, soră Katerina, zise el. Du-te și adu-l pe Mark Blackthorn la mine.

Emma privi, ținută în loc, cum Katerina se ridică încet în picioare. Katerina fusese instructor la Institut de când își putea aminti Emma; ea fusese profesoara lor când se născuse Tavy, când mama lui Jules murise, când Emma începuse primele antrenamente fizice. Ea îi învățase limbi străine și le pansase rănilor, le tratase juliturile și le dăduse primele arme; ea fusese ca un membru al familiei, iar acum pășea, cu ochii goi, peste dezastrul de pe podea, întinzând mâna să-l apuce pe Mark.

Dru tresări, smulgând-o brusc pe Emma din transă. Emma se răsuci și-l puse pe Tavy în brațele lui Dru; Dru se clătină puțin, apoi își reveni, ținându-l pe fratele ei mai strâns.

— Fugi, îi zise Emma. Fugi la birou. Spune-i lui Julian că vin și eu imediat.

Ceva din urgența din glasul Emmei comunica de la sine; Drusilla nu protestă, doar îl strânse mai tare pe Tavy și o luă la fugă, fără ca tălpile ei goale să scoată vreun sunet pe podeaua culoarului. Emma se întoarse să se uite mai departe la grozăvia ce se petrecea jos. Katerina era în spatele lui Mark, împingându-l înainte, cu un pumnal apăsător între omoplații lui. El se clătină și aproape că se poticni în fața lui Sebastian; Mark era mai aproape de trepte acum, iar Emma putu vedea că se luptase. Avea răni defensive pe încheieturi și pe mâini, tăieturi pe față, căci fără îndoială nu fusese timp pentru rune vindecătoare. Tot obrazul îi era plin de sânge; Sebastian se uită la el, pungindu-și buzele, iritat.